

CHƯƠNG XVIII

SQ đã trở về nhà được hai tuần. Đây là tuần lễ cuối cùng trung đoàn lưu lại Meryton. Tất cả các cô gái trẻ đều ủ rũ; tất cả đều buồn nản. Chỉ hai cô con gái lớn nhà Bennet là có thể ăn ngủ và tiếp tục những công việc thường ngày của họ. Rất thương khi, Kitty và Lydia trách móc thái độ vô cảm của họ. Hai cô trẻ cảm thấy quá đau khổ, không thể hiểu được tâm tư sắt đá như thế trong gia đình. Họ thường cay đắng thốt lên:

- Trời đất! Rồi chúng ta sẽ ra sao? Chúng ta sẽ làm gì? Làm thế nào chị vẫn có thể tươi cười như thế, Lizzy?

Bà mẹ đầy tình thương yêu chia sẻ nỗi đau đớn của họ. Bà nhớ rằng chính bà đã trải qua một trường hợp tương tự, hai mươi năm trước. Bà nói:

- Mẹ tin chắc mẹ sẽ khóc trong hai ngày với các con khi trung đoàn của Đại tá Millar ra đi. Mẹ nghĩ tim mẹ đã có thể tan nát.

- Con tin chắc tim con sẽ tan nát.

Bà nhận xét:

- Chỉ ước gì ta được đi Brighton!

- À, thật vậy, ước gì ta có thể đi Brighton! Nhưng pa-pa khó chịu quá.

- Tâm biến một ít là đủ cho con mãi mãi.

Kitty thêm:

- Và dì Philips chắc chắn sẽ giúp con được rất nhiều.

Đây là kiểu than thở luôn vọng lên trong ngôi nhà Longbourn. Elizabeth cố gắng lấy việc này làm tiêu khiển, nhưng mọi cảm xúc vui thú đều tan biến trong hồ then. Một lần nữa, cô lại cảm thấy chóng đời của anh Darcy là đúng lý, và chưa bao giờ như lúc này cô có ý muốn tha thứ cho sự can thiệp của anh vào những quan điểm của người bạn anh.

Nhưng về âm ỉ trong triển vọng của Lydia được xua tan, vì cô nhận được lời mời của bà Forster, vợ của vị Đại tá trong trung đoàn, để đi theo bà đến Brighton. Người bạn quý hóa này là một phụ nữ rất trẻ, và chỉ mới kết hôn gần đây. Tính hài hước và tinh thần phấn chấn tương tự nhau đã mang hai người phụ nữ đến với nhau, trong ba tháng quen biết họ đã trở nên thân thiết trong hai tháng.

Niềm sướng thỏa của Lydia, tình quý mến của cô đối với bà Forster, thái độ vui vẻ của bà Bennet và

nỗi si nhục của Kitty, tất cả đều khó thể diễn tả. Hoàn toàn không để ý gì đến tâm tư của người chị, Lydia đi vòng quanh nhà trong trạng thái ngây ngất bốn chôn, kêu gọi mọi người chúc mừng, cười nói huyền thuyên, trong khi cô Kitty vô phúc tỏ ý bức dọc trong ngôn từ vô lối. Cô nói với các chị:

- Em không thể hiểu tại sao bà Forster không mời em và mời cả Lydia. Mặc dù em không phải là người bạn đặc biệt của bà, em vẫn có quyền được mời cũng như nó; nhiều quyền hơn nữa, vì em lớn hơn nó hai tuổi.

Elizabeth không thể làm cho cô biết điều hơn, còn Jane không thể làm cô cam chịu. Về phần Elizabeth, lời mời này không hề làm cô phẫn chấn như mẹ cô và Lydia, đến nỗi cô xem đây là bản án tử hình cho mọi khả năng Lydia có lương tri. Cô lấy một quyết định có thể bị ghét bỏ nếu không giữ kín; cô không khỏi khuyên ông bố không nên cho Lydia đi. Cô trình bày với ông về mọi cách xử sự thiếu tế nhị của Lydia, về mối quan hệ với bà Forster vốn không mang lại lợi ích gì, về khả năng Lydia sẽ trở nên thêm khinh suất với người đồng hành như thế tại Brighton, nơi mà những cảm dỗ có thể mạnh mẽ hơn là ở gần nhà. Ông chăm chú nghe cô, rồi nói:

- Lydia sẽ không bao giờ thanh thản cho đến lúc nó được giao tiếp nơi công cộng hay nơi nào đây, và

chúng ta không bao giờ có thể trông mong nó giao tiếp như thế với ít tốn kém hay phiền phức cho gia đình theo những tình huống như hiện nay.

Elizabeth nói:

- Nếu bố biết về những bất lợi nặng nề cho tất cả chúng ta khi thiên hạ để ý đến tư cách thiếu ý tứ và khinh suất của Lydia, mà không, thiên hạ đã để ý rồi, con nghĩ bố sẽ xét vụ việc theo cách khác.

- Đã để ý! Gì thế, nó đã xua đuổi vài người yêu của con rồi à? Tội nghiệp Lizzy! Nhưng đừng chán nản. Bọn trẻ nào chộn rộn như thế không cố chịu liên hệ với một ít điều phi lý thì không đáng cho ta tiếc rẻ. Lại đây, cho bố xem danh sách mấy anh con trai đáng thương đã bị ngăn cách vì cái con Lydia điên rồ.

- Thật ra bố đã nhầm. Con không thấy bị tổn thương gì mà phải bực bội. Con đang phản nản về những thói hư tật xấu nói chung, không phải thói tật gì đặc biệt. Vị thế của gia đình ta và lòng kính trọng của những người khác đối với ta chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng bởi tính bốc đồng, cả quyết và khinh thường mọi kiểm chế, vốn là tư cách của Lydia. Xin lỗi bố - vì con đã nói thẳng. Bố yêu, nếu bố không chịu khó kiểm soát tính khí hổ hởi của nó và nếu không dạy cho nó rằng không nên lấy những thú vui theo đuổi hiện tại của nó làm công việc hàng ngày của cuộc sống,

thì chẳng bao lâu nó không còn có thể sửa đổi được. Tư cách của nó sẽ thành cố định; rồi vào năm mười sáu tuổi, nó sẽ trở nên phóng túng khiến chính nó và cả gia đình sẽ làm trò cười cho thiên hạ. Một đứa vui đùa theo mức độ xấu xa nhất và hèn hạ nhất trong phóng túng; không có gì để hấp dẫn thiên hạ ngoại trừ tuổi trẻ và một con người chỉ ở mức để người ta tạm chịu đựng được. Với đầu óc ngu xuẩn và trống rỗng, nó không thể chống chọi lại sự khinh thường trong khi chính nó thích người ta mếm mộ nó. Trong nguy cơ này, Kitty cũng đáng lo. Nó sẽ bắt chước mọi thói hư tật xấu của Lydia. Ôi! bố ạ, liệu bố có thể nghĩ rằng chúng nó sẽ không thể bị chỉ trích và khinh khi ở mọi nơi mà người ta biết chúng nó, và các chị của chúng nó sẽ không bị nhục nhã lây hay sao?

Ông Bennet thấy cô đặt cả tâm tư vào vấn đề, và triu mền nắm lấy tay cô, ông nói:

- Đừng để mình bị bất an, con yêu. Ở mọi nơi mà người ta biết con và Jane, hai con sẽ được tôn trọng và đánh giá cao, hai con sẽ không có vẻ bị bất lợi nếu có hai - hoặc ba - đứa em ngu xuẩn. Chúng ta không thể được yên ổn ở Longbourn nếu Lydia không đi Brighton. Cứ để cho nó đi. Đại tá Forster là người biết suy xét và sẽ giúp nó tránh khỏi mọi trò rối rắm, cũng may là nó quá nghèo nên không thể là con mồi cho ai được. Tại Brighton, nó sẽ trở nên một đứa ít đùa cợt

hơn là ở đây. Các sĩ quan ở đây sẽ tìm được những phụ nữ đang cho họ để ý đến hơn. Vì thế, chúng ta nên tin rằng con nhỏ sẽ được một bài học về con người tầm thường của nó. Dù sao, nó không thể trở nên tội tệ hơn thế nữa, ngoại trừ khi nó cho phép ta giam giữ nó trong nhà suốt đời.

Với câu trả lời này, Elizabeth buộc phải hải lòng; nhưng cô vẫn bảo lưu ý kiến của cô trong thất vọng và buồn nản. Tuy nhiên, cô không có tinh bực bội mãi vì vương vấn với vụ việc. Cô mãn nguyện rằng đã làm tròn phận sự của mình, và không có thiên tư cứ mãi bực dọc về những chuyện bất như ý, nhưng không thể tránh được, để rồi thêm lo lắng.

Nếu Lydia và bà mẹ biết được câu chuyện cô trao đổi với bố cô, cơn phẫn nộ của họ hẳn sẽ khó được diễn tả thành lời trong tinh liên thoảng của họ. Trong tri tưởng tượng của Lydia, một chuyến đi đến Brighton bao gồm mọi khả năng về hạnh phúc trên trần thế. Với con mắt đầy viễn vông, cô mơ tưởng những đường phố chen chúc những sĩ quan, cô là đối tượng được hàng chục chàng trai lạ mặt chú ý đến. Cô trông thấy mọi vinh quang của doanh trại; những dãy lầu thẳng tắp từng hàng đẹp đẽ, tấp nập những chàng trai trẻ trung và sống động và chòi ngời màu đỏ thắm; và để làm cho khung cảnh toàn vẹn, cô còn thấy cô

ngồi dưới một mái lều, nhẹ nhàng cười cợt một lúc với ít nhất sáu sĩ quan.

Nếu cô biết chị cô đã tìm cách lôi cô ra khỏi những viễn cảnh và những thực tế như thế này, liệu cô sẽ nghĩ gì? Chỉ có mẹ cô mới có thể hiểu được những ý nghĩ này, vì bà có cùng cảm xúc. Việc Lydia đi Brighton là điều an ủi duy nhất cho nỗi u uất của bà vì ông chồng không bao giờ có ý định đi đến đấy.

Nhưng họ không biết gì về chuyện đã xảy ra, vẫn hào hứng không thôi cho đến ngày đi.

Elizabeth giờ chuẩn bị gặp anh Wickham lần cuối. Kể từ khi trở về, cô đã gặp anh thường xuyên, xao xuyến trong tâm tư đã giảm nhiều; xao xuyến do tình cảm ban đầu thì mất hẳn. Cô đã nhận ra được, cũng chính trong tư thái dịu dàng lúc trước đã khiến cô vui thích, giờ là sự kịch côm và cái gì đấy giống như cảm giác kinh tởm và chán ngán. Hơn nữa, trong cách anh ta đối xử với cô hiện giờ, cô có thêm lý do để bất mãn vì anh tỏ ý muốn nối lại tình cảm cũ với cô như lúc ban đầu, như thế chỉ khiến cho cô thêm tức tối sau những gì đã xảy ra. Cô mất tất cả ý tình với anh ta khi cô thấy mình được chọn là một đối tượng cho việc tán tỉnh không đi đến đâu và phù phiếm như thế. Trong khi cô ngăn chặn anh chàng, cô có cảm tưởng anh vẫn tự tin rằng dù cho anh không để ý đến cô trong một thời gian dài như thế nào và với lý do gì

chàng nữa, anh có thể khiến tình phù phiếm của cô được thỏa mãn, và bất kỳ lúc nào cũng có thể chinh phục được cô trở lại.

Vào ngày cuối của trung đoàn tại Meryton, anh dự bữa ăn tối cùng những sĩ quan khác tại Longbourn. Elizabeth không hề chuẩn bị giả tử anh trong vui vẻ, đến nỗi khi anh hỏi về thời gian cô lưu lại Huntsford, cô đề cập đến việc cả Đại tá Fitzwilliam và anh Darcy đến lưu lại Rosings trong ba tuần, hỏi anh có quen biết với Đại tá hay không.

Anh lộ vẻ ngạc nhiên, không hài lòng, lo lắng, nhưng vội trấn tĩnh ngay và với một nụ cười, đáp rằng anh thường gặp Đại tá; và sau khi nhận xét rằng ông là một người phong nhã, anh hỏi cô thấy ông như thế nào. Câu trả lời của cô khiến anh ấm lòng. Với vẻ lãnh đạm, sau đấy anh hỏi:

- Cô bảo ông ấy lưu lại Rosings bao lâu?
- Gần ba tuần.
- Và cô gặp ông ấy thường chứ?
- Vâng, hầu như hàng ngày.
- Tư cách của ông ấy hoàn toàn khác với người anh họ.
- Vâng, khác nhau rất nhiều. Nhưng tôi nghĩ anh Darcy đã biết cách giao tiếp tốt hơn.

Wickham thốt lên, với nét mặt không thể thoát khỏi mắt quan sát của cô:

- Thật thế sao!

Nhưng anh trầm tĩnh lại, và thêm:

- Xin cho tôi hỏi, có phải anh ấy giao tiếp tốt hơn qua lời ăn tiếng nói?, hoặc là anh ấy chỉ muốn tạo thêm lịch sự trong kiểu cách bình nhật của anh?

Anh tiếp tục trong giọng trầm xuống và nghiêm trang hơn:

- Vì tôi không dám hy vọng anh ấy đã thay đổi tư chất cốt yếu.

Elizabeth nói:

- À, không. Tôi tin rằng về tư chất cốt yếu, anh ấy vẫn hầu như xưa.

Trong khi cô nói, Wickham có vẻ như không biết phải vui vì lời nói của cô, hoặc không nên tin ý nghĩa của nó. Có cái gì đấy trên nét mặt cô khiến anh phải lắng nghe với cả chú tâm lo lắng, trong khi cô thêm:

- Khi tôi nói anh ấy đã giao tiếp tốt hơn, tôi không có ý nói hoặc tâm thức hoặc cử chỉ của anh ấy có tốt lên. Tôi chỉ muốn nói nếu đã biết về anh ấy thêm, ta có thể hiểu anh ấy nhiều hơn.

Về lo lắng của Wickham giờ hình như có thêm bồi rối. Trong vài phút anh im lặng, cho đến khi anh giữ

sạch mọi bối rối, anh quay lại nhìn cô, nói thật dịu dàng:

- Vì cô đã hiểu rất rõ cảm nghĩ của tôi về anh Darcy, cô hẳn sẽ hiểu tôi thật lòng vui mừng như thế nào khi biết anh ấy đã đủ khôn ngoan nhằm tạo lấy một vẻ bề ngoài đúng mực. Theo cách này, tính kiêu hãnh của anh ấy sẽ giúp ích nếu không cho anh thì cho những người khác, vì nó sẽ ngăn cản anh thực hiện những việc bất thiêu đã khiến tôi khốn khổ. Tôi chỉ e anh ấy có thái độ thận trọng, mà tôi đoán cô đã nhìn nhận, chỉ khi anh thăm viếng bà dì của anh, người có những ý kiến và phân xét khiến anh phải nể sợ. Tôi biết anh luôn sợ bà khi hai người gần nhau, phần lớn là do ý anh muốn kết hôn với cô De Bourgh mà tôi chắc chắn anh rất thiết tha.

Elizabeth không thể kiềm nén một nụ cười khi nghe câu này, nhưng cô chỉ trả lời bằng cách gật đầu nhẹ. Cô thấy anh muốn dẫn cô trở lại để tái cũ của những điều anh than van, nhưng cô không còn tâm tư nào để thuận theo ý anh. Trong cả buổi tối còn lại, bề ngoài anh muốn tạo vẻ vui tươi thường nhật, nhưng anh không còn muốn chú ý đến cô giữa đám đông. Cuối cùng, hai người lịch sự chia tay nhau, có lẽ cả hai đều muốn sẽ không bao giờ gặp lại nhau.

Khi mọi người đã ra về, Lydia đi với bà Forster đến Meryton, từ đây họ sẽ lên đường sáng hôm sau.

Sự chia tay giữa cô và gia đình có phần ồn ào hơn là cảm động. Chỉ có Kitty là người rơi nước mắt, nhưng là do phật ý và ganh tị. Bà Bennet dài dòng trong những lời cầu chúc cho cô con gái được may mắn, gây ấn tượng qua những huấn thị của bà rằng cô không nên bỏ lỡ cơ hội nào để có thể vui thú càng nhiều càng tốt. Trong sương thỏa ớn ào của Lydia khi chào từ biệt, cô không thể nghe được những lời giã từ nhẹ nhàng của các cô chị.